అభినవ సారంగధరుడు

అది యింకా టాకీలూ, విమాన టపాలూ, నాలుగైదు తెలుగు పత్రికలూ కూడా అట్టే లేనికాలం.

పురుషోత్తం రాత్రి ఏడింటికి పాసంజర్‌లోంచి సెంట్రల్ స్టేషనులో దిగాడు. తనకోసం బండి పంపమని వకీలు శంకర్రావుకి రాశాడు. పంపాడో, లేదో !

"తమరేనా, పురుషోత్తంగారు?......దయచెయ్యండి."

అతన్నీ సామానునీ పెద్దమోటారులో యెక్కించి తీసుకుపోయినారు.

"శంకర్రావు మోటారుకూడా కొన్నాడా? ఈ పట్నం ప్లీడరికి యెంతలో ప్రాక్టీసు వొస్తుందో? ఆ మామ గాడ్దెకొడుకు ఓ వెయ్యి ఇచ్చి వుంటే నేనూ ఇక్కడే బల్లకట్టి, ఈ పాటికి సొంత మోటారులో తిరుగుతూ వుందునుకదా?" అనుకుంటున్నాడు. తరవాత శంకర్రావుతో మాట్లాడ వలసిన కేసు పాయింట్లు జ్ఞాపకం తెచ్చుకున్నాడు. "ఈ పట్నం వకీళ్ళకి, మఫిలు ప్లీడర్లకి తెలివి ఎక్కువలేదని" అతని వుద్దేశ్యం.

ఎక్కడికి పోతోంది యీ మోటారు.

"ఏయ్, ఇదేమిటి? మైలావూరుకు వెళ్ళాలి."

"శంకర్రావుగారు కీల్‌పాక్‌కి మారారండి."

"ఆహా!"

పెద్దగేటులోంచి, తోటదాటి, గొప్పభవనం దగ్గిరికి పోతోంది బండి. ఇల్లంతా దీపాల విభవంతో వెలుగుతోంది.

ఇది శంకర్రావు ఇల్లా తప్పు యెడ్రెస్‌కి రాలేదుకదా? కాని కారు వాడికి తెలీదా?

"శంకర్రావుగారి యిల్లేనా?"

"అవునండి. ఆయనకి డర్బీస్వీప్ వొచ్చింది తెలీదా తమకు!"

"ఆహా, వాడు రాయనేలేదే?"

పురుషోత్తం యీర్ష్యం తగ్గింది. వకీలువృత్తిలో సంపాయించాడనుకున్నంత బాధలేదు.

బండీ ఆగింది.

"దయచెయ్యండి."

"సామానుల్నీ, ఆయన్ని ఒక గొప్ప గదిలో కూచోపెట్టారు.

"ఫలహారం కావాలా?"

"శంకర్రా వేడీ."

"వెడదాం పైకి. ముందు టీ తీసుకోండి. భోజనానికి ఆలస్యముంది"

"ఫలహారం చేస్తూ ఉండగా, ఒకడు చంకీకోటూ లాగూ, జరీ తలపాగా, చమ్కీచడావులూ, బనారసు కండువా తీసుకొచ్చాడు.

శంకర్రావు యెదురు వొస్తాడనుకున్న పురుషోత్తం "ధనంతో యింత గర్వమెక్కుతుందా" అనుకుంటున్నాడు.

"ఇవి వేసుకోండి."

"అదేమిటి?"

"ఇక్కడ అతిధులకి యివి ధరించడానికి ఇవ్వడం మామూలు. ఈ బట్టలు వేసుకుని గాని ఆయన్ని దర్శించడానికి వీలులేదు.

దర్పీస్ఫీపుతో శంకర్రావుకి మతిపోయిందనుకున్నాడు.

"నా కిష్టంలేదు, వేసుకోను. వాణ్ణి ఒక్కసారి రమ్మనండి; కనుక్కుంటాను".

"ఇవి వేసుకోంది కనపడరు, తరవాత ఆయనతో మాట్టాడి ఆయన వొప్పుకుంటే తీసివెయ్యండి."

"వాడితో చెప్పారా నేను వొచ్చానని?"

"వారే పంపారు యివియేరి మీకు".

ఏం చేస్తాడు? వేసుకున్నాడు. ముందు పెద్ద అద్దముంది. తన వేషం చూసుకున్నాడు. పురుషోత్తం చాలా అందమైన మనిషి. తెల్లగా, పాలుకారే చర్మం, యెర్రని పెదవులు, తీర్చిన మీసాలు, ఆ దుస్తులు వేసుకుని చూసుకుంటే, యే పురాతన రాజకుమారుడి మల్లేనో వున్నాడు. అతనికా డ్రస్సు మీద ప్రేమ కలిగింది. ఆ వేషంతో కోర్టుకి వెడితే, యే జడ్జీగాని, కేసు ఎదటి పక్షం చెయ్యగలడా?

"రండి"

మేడమీదికి వెళ్ళారు.

"అదే వారిగది. లోపలికి వెళ్ళండి" అన్నారు.

తలుపు తెరిస్తే, లోపలంతా చీకటి. కాని ఒక్క నిమిషంలో గప్పుమని గది ముట్టుకున్నట్లయింది. గోడల్లోంచి, కప్పులోంచి, కింద నేలనించి అనేక దీపాలు వెలిగాయి. పంకాలుగావును బుయ్యిమని శబ్దం చేస్తున్నాయి. ఫానులుగానీ దీపాలుగానీ కనపడకుండా

లోపలే అమర్చారు. గది అద్భుతంగా అలంకరించి ఉంది మొహమల్ కుర్చీలూ, సోఫాలూ, పటాలూ- వెండి దీపపు సెమ్మెయలూ, తీవాసీలూ, పాన్దానూ, ఫలహారాలూ చక్కని పళ్ళాల్లో. కాని అన్నీ పురాతనపు "ఫాషన్". ఏదో రాజు పడక గదివలె ఉంది. ఆశ్చర్యంతో చూస్తున్నాడు. దురంగా వెనగ్గావున్న పెద్ద హంస తులికా పాన్పుమీద, చాలా అందమైన స్త్రీ పడుకుని వుంది. శంకర్రావు యీ వేషం వేసుకున్నాడు గావును. పురుషోత్తాన్ని చూడగానే, ఆమె చప్పున కిందికి దూకి ఎరిగిన దాని వలే సంతోషంతో ఒస్తోంది. కలా? మాయా? ఆమె పురాతనపు నగలను, బావిలీలూ, బాజుబందులూ పెట్టుకుంది. రెవికలేదు, పమిటాలేదు. రొమ్ముకి యేదో పట్టుబట్ట చుట్టుకుంది. కింద చీనీల పావడి-మార్వాడీ దానివలె. ఆమె అతన్ని సమీపిస్తోనే-

"రా యీ దీనురాలి మందిరాన్ని నీ అపార సుందర దృష్టులతో తేజరిల్ల జేయడానికి వొచ్చావా? రా ఇట్లా కూచ్చో" అంది. అంటూ చేతులు పట్టుకుని కూచోపెట్టి పక్కన కూచుంది. ఫలహారాలు తినమని పెట్టింది. క్రమంగా అతనిమీద కళ్ళల్లో అమితంగా మోహం చూపసాగింది. వేళ్ళు తాకడమూ, అతని వుత్తరీయాన్ని ముద్దు చెయ్యడమూ, నవ్వుతో గంధము రాయడమూ, తాంబూలము నోటి కందివ్వడమూ సాగించింది. "రా నా మేడని చూద్దుగాని" అంటూ పాట పాడుతోంది. నవ్వుతోంది. చెయ్యపట్టుకు లాగుతుంది. ఆమె చర్యలుగమనించి అతనికి భయమూ, వెగటూ తోచి వెళ్ళిపోవాలని చూస్తున్నాడు.

వాళ్ళ వూళ్ళో పురుషోత్తానికి అభినవ సారంగధరుడని పేరు. అతని సవితితల్లితో నిజంగా సారంగధరనాటకం జరిగిందని ప్రతీతి. అతని తండ్రి మాత్రం అతన్ని ఇంట్లోంచి పంపించి, ఆస్తి వేరే వాళ్ళకి విల్లు చేసినమాట నిజం. నీతి గురించి, దేశంలో బ్రలుతున్న అవినీతిని గూర్చి, ప్రాచీన నియమాల్ని గూర్చి, సంసార పారిశుద్యాన్ని గూర్చి అతను విరివిగా వుపన్యాసాల్ని ప్రచారం చేశాడు. అదిగాక, తన స్వీయ చరిత్రలో, తన ఏకపత్నీ వ్రతాన్ని ఆదర్శమని ప్రజలకి చాటాడు.

ఇప్పుడీ పరస్త్రీ తననట్లా సమీపిస్తే అతనికి కోపం ఒచ్చింది. ఆమెనించి తప్పించు కోవాలని యిటూ అటూ వెళ్ళాడు. ఆమె ఏదో మిషతో అతని వెంట తిరుగుతోంది. అతనడిగిన ప్రశ్నల్ని "ఇదేమిటి? శంకర్రావేడి? నువ్వెవరు?" అంటే వినిపించుకోదు. పైగా తనని, "సారంగా, సారంగా" అని పిలుస్తుంది.

"ఇదేమన్నా పిచ్చిదేమో" అనుకున్నాడు. తన నేమన్నా చేస్తే! మెల్లగా తలుపు దగ్గిరికి వెళ్ళి, తెరవపోయినాడు. రాదు.

అతనికి భయం పుట్టింది. ఇటూ అటూ వెళ్లాడు, అరిచాడు. ఆమె అతన్ని ఒకమూల ఇరికించి, తన మోహాన్ని వెల్లడి చేసింది. అతను లేకపోతే బతకలేంది. కోపంతో తోసేశాడు.

"నువ్వు నన్ను నిరాకరిస్తే ఎట్లా బతకను? కొంచమైనా కనికరం లేదా? నా యౌవనాన్ని నా అందాన్ని చూడు. ఆ ముసలి మొగుడితో యెట్లా ప్రేమ ననుభవించను? నేను నీదాన్ని.

తీసుకో" అని అతని మీద పడ్డది. అతను దూరంగా వెళ్ళిచూశాడు. ఆమె దిగులుగా చూస్తోనుంచుంది. ఆమె చూపులు చాలా గాఢంగా, మన్మథోద్దీపనాలుగా వున్నాయి.

ఆమె శంకర్రావు భార్యా? లేక వుంపుడుకత్తా? తనని పొరబాటున శంకర్రావు పడకగదిలోకి ప్రవేశపెట్టారు గావును! కాని శంకర్రావు ఏమి ముసిలివాడు కాడే! తన జాలినిరేపడానికి అట్లా అంటోందేమో! ఆ ముసలి వాడు తనని పెట్టే బాధలు చెపుతోంది. "వాడు యింటో లేడు, రాడు, భయం వొద్దంటోంది."

అతని వెంట పరిగెత్తడంతో ఆమె జుట్టు వూడిపోయింది. ఉత్తరీయం కిందపడ్డది. ఆయాసంతో ఆమె పీనస్తనం లేచి పడుతోంది, యెత్తుగా, లోతుగా!

"ఇంక యెక్కడికి పోతావు?" అంటూ అతన్ని కావలించుకొని ముఖమెత్తింది. అతను తోసేస్తున్నాడు. కాని యెవరూలేరు. ఎరగనివూరు తానొక్కసారి అనుభవించినా యెవరికి తెలిసే భయంలేదు. అందులో అప్రయత్నంగా అతనిపాప భయం లేకుండా, మీదికి ఒచ్చి బలవంతం చేస్తోంది. అతని తప్పిందం స్వల్పం. మరి అట్లాంటి పరిస్థితులలో, కొత్త స్థలంలో, మరి ఆమె మాట వెనకపోతే తనకేమి ఆపదరాపోతోందో? ప్రాణం మీదికే వొచ్చినప్పుడు యింక నీచమైన పనికాని చెయ్యవలసిందే- అని అతని మనసు ఆలోచిస్తోంది. ఆమె రంగు చూడు, ఆమె చేతులు నునుపు చూడు, అంటున్నాయి కళ్ళు. ఒకసారి ఆమెని, పాపం అట్లా ప్రాధేయపడుతోందే, కావిలించుకో. ఆ పట్టుపాన్పుమీద, యీ దివ్య భవనంలో యెటువంటి ఆనందం అనుభవించ గలవు! మళ్ళీ నీ కిట్లాంటి "ఛాన్సు" నాలుగు జన్మాలకైన దొరుకుతుందా? అంటున్నాయి చేతులు.

ఆమె వూపిరి, అతని మొహంమీద తగులుతోంది. ఆమె రొమ్ము అతని రొమ్ముకి ఆనుకొని వెనక్కి వొంచింది.

పురుషోత్తం దగ్గిరగా చూసినవాళ్ళల్లా, దాసీవాళ్ళు, వితంతు ముసలాళ్ళూ, భార్యా. ప్రజాభయంవల్ల అందమైన స్త్రీ అని తోచగానే కళ్ళు కిందికివాల్చినడిచాడు. అందువల్లనే అతని కింత వరకు ఎప్పుడూ మన్మథ వికారం కలుగలేదు. ఇంత అందమైన స్త్రీని ఇంతదగ్గిరగా కలుసుకోలేదు. అందువల్లనే అతనికి నీతి మార్గం సులభమయింది. అతనెన్నడూ భయపడే విషయాలు, ఇతరులకి తెలీడం, అవుమర్యాదా, ఇక్కడ వున్నట్టులేవు. ఆమెని గట్టిగా కావిలించుకుని, రవికని లాగేశాడు. అతనికి పూర్వానుభవం లేకపోవడంవల్ల పరస్త్రీతో యెట్లా మృదువుగా వ్యవహరించాలో తెలీదు.

"ఇదేమిటీ?" అని ఆశ్చర్యంతో చూసిందామె.

బైటనించి "కట్ఆఫ్" అని కేక వినబడ్డది. తలుపులు తెరుచుకుని మనుష్యులు వొచ్చారు. అదంతా చాలా అన్యాయంగా కనపడ్డది పురుషోత్తానికి. ఆమెని అయిష్టంగా వొదిలి, వాళ్ళవేపు తెల్లబోయి చూస్తున్నాడు. రహస్యంగా, యెవరికి తెలీకుండా తన నియమం చెడకుండా స్త్రీ దొరికిందనుకుంటూ వుంటే యిదేమి అన్యాయం?

"ఏం పని చేశారండీ! ఎంత నమ్మాము మిమ్మల్ని? సీనంతా తగలపడ్డది"

"ఏమిటి?"

"ఏమిటేమిటి? మీ పేరు అభినవ సారంగదరు డవునా కాదా?"

"ఎవరో కొందరట్లా నవ్వులాటకంటారు. ఐతే?"

"మీరు నీతి గురించి వుపన్యాసా లిచ్చారా లేదా?"

"ఇచ్చాను."

"మరి యిదేం పని?"

"ఎవరు యీామె?"

"ఈమా? చిత్రాంగి. ఎంత వెతికినా సరిగా నటించగల సారంగధరుడు దొరకలేదు, మా ఫిల్ముకి, ఎవడిని తీసుకొచ్చినా "ఛీ, ఛీ! పాపం. తల్లివి నన్ను తాకకు" అంటూ మా చిత్రాంగి వంక మోహంతో చూసి, ఫిల్ము పాడు చేశారు. మరి మా చిత్రాంగిని అద్భుత సౌందర్యరాశిని సంపాదించాము. ఈ కాలంలో నటనకైనా వైరాగ్యం కనపరిచే మనిషి లేడుకద!

ఒక శాస్త్రులుగారిని తీసికొస్తే, ఆయన మా చిత్రాంగి పక్క మీద నించి లేవకముందే మీద పడ్డాడు. నలుగురం పట్టుకుని లాగినా ఒదలడే! ప్రతివాడూ నీతిశాస్త్రాలు యేకరువు పెట్టేవాడేగాని, అనుష్టించేవాడు ఒక్కడూ లేడే! చివరికి, మీ కీర్తివిని, అభినవ సారంగధరులని-

"అవును కాని మా సవతి తల్లికి అందమెక్కడిది, యౌవనం తప్ప-"

"మీరేదో వొరిగిస్తారని-మీ ఉపన్యాసాలు కూడా చదివాము. ప్రతి స్త్రీకి లొంగిపోరని, అనేకులు చెపితే నమ్మి, వ్యయ ప్రయాసల కోర్చి మోసంచేసి మిమ్మల్ని తీసుకొస్తే, ఇదేమి పని స్వామీ? ఎంత నమ్మించారండీ!"

"ముందే చెప్పకూడదు?"

"నటుకులు కాదుకదా? చాతవుతుందో కాదో? సహజంగా మీ ముఖంలో భయమూ, విరక్తీ కనపరుస్తారనుకున్నాము. చూడండి. గది ప్రతిమూలా "కెమేరాలు" ఏర్పాటు చేసాము. శిష్యులు అనేక మంచి యువకులున్నారట-మా చిత్రాంగిని మోహంతో చూడకుండా నటించే ఆయన్ని చెపుతారా?"

"లాభంలేదు. మొగాణ్నిగాని కురూపినిగాని తీసుకురండి...చిత్రాంగి వెయ్యడానికి. సరే నేను పోతాను. కాని ఈ సంగతియెక్కడా తెలియ చేయకండి. తెలియచేశారా, అక్రమనిర్బంధానికై నేను మిమ్మల్ని కోర్టుకు లాగుతాను."

అని వెళ్ళిపోయినాడు సారంగధరుడు.

◆ ◆ ◆

ప్రచురణ : (చలంగారి కలం స్టేషను పంపు) ఎమెస్కో ప్రచురణ, జూన్ 1971